

Κήρυγμα στην Ζ' Κυριακή του Λουκά

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παΐσιου Λαρεντζάκη, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ ποὺ νὰ μὴ θέλῃ νὰ γίνῃ δυνατός, νὰ ἀποκτήσῃ δύναμη μὲ τὴν ὁποία θὰ κατορθώνῃ νὰ ξεπερνᾷ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς καὶ νὰ εὐδοκιμῇ στὸ ἔργο του. Κι ἂν κάποιες στιγμὲς αἰσθάνεται νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ ἀδυναμία, τόσο περισσότερο νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ δύναμη. Ἰδιαίτερα ὅταν βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ ἀρρώστιες καὶ θανάτους, τότε ζητάει περισσότερο δύναμη.

Κι ὁ Ἰάειρος, ὁ ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς, ὅπως ἀκούσαμε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν δώδεκα χρόνια ἄρρωστη κατέφυγαν στὸν Κύριο, γιὰ νὰ πάρουν δύναμη καὶ ἴαση, ποὺ θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὴν τρομερὴ δοκιμασία τους. Θάνατος ἀπὸ τὴ μιά, ἀρρώστια ἀπὸ τὴν ἄλλη. Δύσκολες καταστάσεις γιὰ ὅσους τὶς ἔχουν ζήσει. Καὶ τὴν πῆραν πλούσια τὴ θεία δύναμη. Ἡ γυναῖκα θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴ χρόνια καὶ ἀνίατη ἀρρώστιά της καὶ ἡ κόρη τοῦ

Ἰαεῖρου ἐπέστρεψε ξανὰ στὴ ζωή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἦταν μόνο τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ποὺ πλησίασαν τὸν Κύριο. Πλῆθος λαοῦ τὸν εἶχε περιβάλλει. «Οἱ ὄχλοι συνέχουσιν αὐτὸν» μᾶς λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ πλησιάζουν τὸν Κύριο, δὲν παίρνουν ὅμως τὴ θαυματουργικὴ δύναμη, ποὺ πῆρε ὁ Ἰάειρος καὶ ἡ αἰμορροοῦσα γυναῖκα. Κι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀδιάφοροι ἢ ἀπλῶς οἱ περιέργοι. Εἶναι αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη «ὁ λαὸς οὗτος τοῖς χεῖλεσὶ με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ».

Ἀλλὰ μήπως καὶ στὴν ἐποχὴ μας δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν κι αὐτούς;

Ἡ ἐποχὴ μας ποὺ παρουσιάζει τόση πρόοδο σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς καὶ τιθασεύει ἀκόμη καὶ τὶς δυνάμεις τῆς φύσης, βρίσκεται, συχνά, στὴν ἔσχατη πνευματικὴ ἀδυναμία νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα ποὺ τὴν πιέζουν. Ἔχει τὸν παντοδύναμο Κύριο κοντὰ της, μαζὶ της. Καὶ εἴτε δὲν τὸν πλησιάζει καθόλου, εἴτε τὸν πλησιάζει ὅχι ὅπως πρέπει. Τὸν πλησιάζει μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴν παίρνη τὴ δύναμη, τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία Του.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σὰν τύπο τῆς χριστιανικῆς τοῦς ιδιότητες, ποὺ δὲν πηγαίνουν συχνὰ στὴν Ἐκκλησία, ἴσως τὶς μεγάλες γιορτές, «γιὰ τό καλὸ», ὅπως λένε, ποὺ ποτὲ δὲν κοινωνοῦν* τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἢ ἂν κάποια φορὰ κοινωνήσουν τό κάνουν ἀπὸ συνήθεια, χωρὶς τὴν κατάλληλη προετοιμασία. Κι ὅμως θὰ μπορούσαν ὅλοι νὰ πάρουν δύναμη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς δυνάμεως, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, νὰ ἐνισχυθοῦν, νὰ λάβουν ἀποφάσεις ἰσχυρές, νὰ ἀνέβουν ψηλά, νὰ παρηγορηθοῦν στὶς θλίψεις, νὰ βοηθηθοῦν στὶς δύσκολες στιγμές, νὰ γίνουν δυνατοὶ καὶ νικητές. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστὸ ὅπως πρέπει.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ διαφορὰ τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μόνο στὸ ὄνομα εἶναι. Πλησιάζει τὸν Χριστὸ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, μὲ πίστη, μὲ ἐμπιστοσύνη, μὲ ἀφοσίωση. Συνδέεται στενὰ μαζὶ του καὶ τὸν κάνει ὁδηγὸ τῆς ζωῆς του.

Οἱ ἀληθινὰ πιστοὶ δὲν ἔρχονται τυπικὰ στὴ θεία Λειτουργία. Συμμετέχουν μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια. Προσεύχονται μὲ ταπείνωση. Δὲν ἀκοῦν μὲ ἀδιαφορία τό κάλεσμα τοῦ ἱερέα «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», ἀλλὰ προσέρχονται στὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ μεταλαμβάνουν τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, ὥστε ἀπὸ εἰλικρινῆ ἐξομολόγηση, μὲ βαθειὰ εὐλάβεια καὶ θερμὴ πίστη. Καὶ παίρνουν ζωὴ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγιότητος. Παίρνουν θάρρος, ἐνίσχυση καὶ παρηγοριά. Μελετοῦν τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὴν μελετοῦν ὅχι ἀπλῶς γιὰ νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις,

ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν αἰσθάνωνται στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους σὰν πηγὴ δύναμη καὶ ἐνίσχυσης. Σὰν θεία καὶ οὐράνια τροφὴ ποὺ τρέφει τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴ, ὁλόκληρη τὴν ψυχοσωματικὴ ὑπαρξὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Πῶς, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ συνδέεται κατ'αὐτὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν Θεό, νὰ μὴν ἀναφωνήσῃ μαζὶ μὲ τὸν προφήτη Δαυὶδ «ἐν τῷ Κυρίῳ ποιήσομεν δύναμιν»; Πῶς νὰ μὴν ᾿πῇ μαζὶ μὲ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο «ὁ Κύριος παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με»; Αὐτὸς ὁ σύνδεσμος ἔκανε τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο μαζὶ μὲ χιλιάδες πιστοὺς νὰ λέγῃ «Χριστὸς μετ' ἐμοῦ, τίνα φοβηθήσομαι»;

Πραγματικὰ πόση μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη, ἡ χάρη, ἡ εὐλογία ποὺ παίρνουν ὅσοι πλησιάζουν τὸν Κύριο μὲ τὸν σωστὸ τρόπο. Θαυμάζει πράγματι κανεὶς, ὅταν ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ πῶς παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων...»

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀποροῦν ποὺ βρῆκαν τὴ δύναμη οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἥρωες τῆς πίστεως καὶ πρόσφεραν θυσία καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη στὸ βωμὸ τῆς ἀληθείας. Ὁ Κύριος ἦταν ἐκεῖνος πού τοὺς ἔδινε δύναμη, ὁ Κύριος μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαν συνδεθεῖ τόσο στενά.

Οἱ ἄνθρωποι ἂν ἔχουν κάποια δύναμη τὴν κρατοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ζητοῦν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Πόσα δὲν ἔχει ὑποστεῖ ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους!

Ὁ Κύριος ὅμως, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεως, ἀγαθοποιεῖ, εὐεργετεῖ, καὶ ἀρέσκεται νὰ τὴν μεταδίδει σὲ ὅλους. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ στρεφώμαστε πρὸς τὴν πηγὴ, νὰ συνδεώμαστε στενὰ μὲ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ παίρνουμε δύναμη. Μιὰ δύναμη ποὺ θά μᾶς κάνει ἀληθινὰ δυνατοὺς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παϊσίου Λαρεντζάκη
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης.